

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobců: a) M. Š.**, zastoupený JUDr. Annou Bečvářovou, advokátkou se sídlem Dobronická 1256, Praha 4, **b) P. V.**, proti **žalovanému: Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2007, č. j. KULK 42991/2007, ve věci registrace honebního společenstva a uznání společenstevní honitby, v řízení o kasační stížnosti žalobce a) proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 21. 4. 2010, č. j. 59 A 14/2010 - 89,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou kasační stížností se žalobce a) (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného pravomocného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2007, č. j. KULK 42991/2007; tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa (dále jen „orgán státní správy myslivosti“) ze dne 16. 12. 2004, č. j. 25470/OŽP/04-Kl, kterým bylo podle § 20 odst. 4 a 5 zákona č.

449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“), odmítnuto zapsání Honebního společenstva Provodín do rejstříku a uznání Společenstevní honitby Provodín - Puchavec s tím, že předmětné řízení bylo s použitím § 20 odst. 1 citovaného zákona zastaveno, neboť návrh neodpovídal obecným podmínkám tvorby honiteb – výměra souvislých honebních pozemků v součtu nedosáhla požadované minimální výměry honitby stanovené na 500 ha.

Napadeným rozsudkem krajský soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného odvolacího orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; proto ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl, přičemž své závěry v návaznosti na jednotlivé žalobní body rozdělil na pět částí – X./1. až X./5., k nimž konstatoval následující.

Předně poukázal na to, že přezkoumávané rozhodnutí žalovaného odvolacího orgánu (potažmo orgánu státní správy myslivosti rozhodujícího v I. stupni) se týká veřejných subjektivních práv, nikoli práv soukromých, a proto je námitka o zasažení vlastnických práv irelevantní – X./1.

S odkazem na správní spis krajský soud uvedl, že nebyl-li obcí Provodín dán souhlas s členstvím v Honebním společenstvu Provodín, jež podalo návrh na svou registraci dne 6. 9. 2004, pak tato obec nemůže být za člena Honebního společenstva Provodín považována, a tedy ani pozemky ve vlastnictví této obce nelze přičítat k rozloze navrhované honitby. Příhlášku obce Provodín ze dne 17. 7. 2002 podanou do dřívějšího honebního společenstva (Provodín – Puchavec), které nakonec nebylo registrováno, totiž nelze chápat jako projev vůle stát se členem honebního společenstva pozdějšího (Provodín). Nic na tom nemění ani poznámka učiněná rukou starosty Františka Peruna ze dne 4. 5. 2004, že: *„uvedená žádost – přihláška za člena HS Provodín – Puchavec nebyla žádným usnesením zastupitelstva obce zrušena“*. Týká se totiž členství obce v Honebním společenstvu Provodín – Puchavec, nikoli v Honebním společenství Provodín, které je předmětem tohoto soudního přezkumu – X./2.

V této souvislosti krajský soud dále uvedl, že nebylo třeba posouzení úzkého pruhu cca 180 m tvořícího část pozemku parc. č. 846/1, neboť tento pozemek je ve vlastnictví obce Provodín, která není členem Honebního společenstva Provodín (viz výše), a daný pozemek tudíž nemůže založit souvislost honebních pozemků – X./4.

Ohledně namítané nesouvislosti navrhované honitby krajský soud konstatoval, že o této otázce nemohl jakkoli uvážit, neboť ze strany žalobců se jednalo o prostý nesouhlas s tím, jak žalovaný ve svém rozhodnutí nesouvislost navrhované honitby popsal, když uvedl, kterými pozemky je souvislost navrhované honitby přerušena, kde se tyto pozemky nachází, o jaká parcelní čísla se jedná, kdo

je jejich vlastníkem a proč nemohou být součástí honitby. V tomto směru by proto krajský soud jako řádně (skutkově a právně) formulovaný žalobní bod očekával důvody a důkazy prokazující, že se jedná o pozemky honební nikoli nehonební, že se jedná o pozemky členů Honebního společenstva Provodín, že spojitost honitby je založena pozemky parc. č. XY apod. Žádné takové argumenty však v žalobním návrhu či jiných vyjádřeních žalobců (jejich zástupkyně) neshledal a k doplnění či rozšíření ohledně tohoto bodu nedošlo ani v rámci nařízeného jednání – X./3.

Závěrem krajský soud v reakci na soubor námitek týkajících se toho, že s obsahem správního spisu bylo manipulováno, konstatoval, že žádné podstatné porušení ustanovení o řízení neshledal a k jednotlivým výtkám poznamenal: 1. skutečnost, že ve správním spise byly založeny doklady, které vzešly z jiného řízení, neodporuje žádnému ustanovení správního řádu; 2. text napadeného rozhodnutí nenasvědčuje tomu, že došlo ke směšování podkladů; 3. není zřejmé, jakým způsobem by se tvrzená manipulace měla dotknout zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí; 4. případné nesrovnalosti ohledně přihlášky obce Provodín nejsou v tomto řízení relevantní, neboť předmětná přihláška byla podána do jiného honebního společenstva (Provodín – Puchavec), jak bylo vyloženo výše – X./5.

V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že ji podává z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s. Konkrétně přitom vyjádřil nesouhlas se závěrem krajského soudu, že obec Provodín nechtěla být členem Honebního společenstva Provodín a že vyjádření starosty obce pojal jako poznámku připojenou k přihlášce. Dle stěžovatele představuje přihláška obce Provodín ze dne 17. 7. 2002, aktualizovaná dne 4. 5. 2004, platnou přihlášku, která nebyla žádným usnesením zastupitelstva obce zrušena. Poukázal na to, že obec si byla vědoma, že se jedná o stále stejné subjekty, přičemž ke změně názvu honebního společenství došlo až na valné hromadě, a to z důvodu existence subjektu s obdobným názvem (označení společenstevní honitby Provodín – Puchavec zůstalo zachováno). Jedná se o běžný případ, kdy až na valné hromadě dojde k odsouhlasení konečného názvu honebního společenstva a společenstevní honitby, kterému nebrání žádné ustanovení zákona. Stěžovatel nemůže pochopit přístup rozhodujících správních orgánů ani krajského soudu, kteří trvají na tom, že Honební společenství Provodín – Puchavec je jiným subjektem než Honební společenství Provodín, když jak z listinných důkazů, tak z vyjádření účastníků, jasně vyplývá, jak celá věc byla řešena a co bylo vůlí obce Provodín v době podání přihlášky za člena honebního společenství.

Stěžovatel nesouhlasí ani s posouzením krajského soudu, dle kterého nedostatečně skutkově či právně vymezil argumenty popírající přezkoumávané správní rozhodnutí nebo že nedostatečně označil mapové zákresy apod. Trvá na tom, že spolu se svým návrhem na registraci honebního společenstva a uznání společenstevní honitby doložil veškeré potřebné doklady a dodržel zákonné podmínky, co se týče rozlohy honitby a souvislosti jednotlivých honebních pozemků. Proto opětovně uvádí a trvá na tom, že rozloha společenstevní honitby

zcela naplňovala zákonný požadavek, tj. rozlohu 500 ha (a bohatě ji převyšovala). Taktéž souvislost honebních pozemků, resp. nesouvislost vytýkaná správním orgánem byla dle názoru stěžovatele jasně vyvrácena, když již v době rozhodování trval na tom, že parcela č. 846/1 je pozemkem honebním, nikoliv nehonebním.

Ve zbytku se stěžovatel v kasační stížnosti podrobně zabýval okolnostmi, které se týkají rozhodnutí o uznání Společenstevní honitby Karasy č. 36 a uznání Honebního společenstva Jestřebí – Zahrádky, s nímž nesouhlasí. Dle jeho názoru došlo k podjatosti správních orgánů ve prospěch jmenovaného honebního společenstva na úkor Honebního společenstva Provodín.

S ohledem na uvedené skutečnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil zpět k dalšímu řízení; současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že nepřináší žádný nový návrh, tvrzení či důkaz, který by nebyl již spolehlivě vyvrácen, a plně odkázal na své rozhodnutí ve věci s tím, že se ztotožňuje i s názorem krajského soudu, který byl vyjádřen v napadeném rozsudku. Nad rámec pak pouze doplnil, že v kasační stížnosti je věnován značný prostor údajným porušením zákona při uznání Společenstevní honitby Karasy. Tyto námitky jsou však zcela irelevantní, neboť posouzení této věci není předmětem žaloby, resp. kasační stížnosti. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve usnesením ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 As 61/2010 - 119, rozhodl, že kasační stížnosti se odkladný účinek nepřiznává, neboť stěžovatel svůj návrh nijak neodůvodnil a neuvedl ve smyslu ustanovení § 73 s. ř. s., ve spojení s § 107 s. ř. s., žádné skutečnosti, které by potvrzovaly možnost vzniku výjimečného a závažného stavu, jenž by již nebylo možno v dalším běhu času nijak odčinit.

Nejvyšší správní soud dále posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k tomu, že kasační stížnost není důvodná.

Honební společenstvo je účelově založenou právnickou osobou podle zákona o myslivosti, která zajišťuje výkon práva myslivosti, a to sama nebo prostřednictvím pronájmu společenstevní honitby. Členy honebního společenstva mohou být pouze vlastníci nebo spoluvlastníci souvislých honebních pozemků, jejichž výměra v

součtu dosahuje výměry požadované zákonem o myslivosti pro vznik společenstevní honitby (500 ha). Honební společenstvo vzniká dnem registrace do rejstříku honebních společenstev, a to na základě návrhu přípravného výboru, který se podává orgánu státní správy myslivosti a který musí mít zákonem požadované náležitosti; těmi jsou mj. i souhlasy vlastníků honebních pozemků s členstvím v honebním společenstvu [§ 19 odst. 5 písm. c) zákona o myslivosti].

V souzené věci byl přípravným výborem, za který jednal jako zmocněnec stěžovatel, podán návrh na registraci Honebního společenstva Provodín dne 6. 9. 2004, a to společně s návrhem na uznání společenstevní honitby Provodín – Puchavec. Jako příloha č. 1 byl v návrhu na registraci uveden seznam a souhlasy (přihlášky) vlastníků honebních pozemků s členstvím. Doložená přihláška obce Provodín ze dne 17. 7. 2002 však byla vyhodnocena jako přihláška do jiného honebního společenstva, a sice honebního společenstva s názvem „Provodín – Puchavec“, přičemž řízení ve věci návrhu na registraci tohoto společenstva bylo již pravomocně ukončeno (poté, co bylo odvolacím orgánem v roce 2003 potvrzeno jeho zamítnutí). Další, resp. nový návrh na registraci honebního společenstva, tentokrát s názvem „Provodín“, měl být tedy doložen novým souhlasem ze strany obce Provodín, jakožto vlastníka honebních pozemků, bez ohledu na to, že původní přihláška ze dne 17. 7. 2002 byla opatřena ručně psanou poznámkou starosty obce ze dne 4. 5. 2004, dle které: *„výše uvedená žádost – přihláška za člena HS Provodín – Puchavec nebyla žádným usnesením zastupitelstva obce zrušena“*.

S tímto názorem, který zaujaly rozhodující správní orgány, potažmo též krajský soud, lze podle Nejvyššího správního soudu souhlasit. Platí sice, že zákon o myslivosti ve vztahu k náležitostem, které je třeba připojit k návrhu na registraci honebního společenstva, nestanoví, že nesmí být starší nějakého data či není možná jejich aktualizace, kterou stěžovatel spatřuje právě v citovaném přípisu starosty obce Provodín. Ta by však bylo možná pouze za situace, kdy by již původní souhlas obce byl vázán na členství v Honebním společenství Provodín, nikoli Honebním společenství Provodín – Puchavec.

Je totiž naprosto nezbytné eliminovat jakékoli možné pochybnosti, že se ze strany obce (ale i jiných vlastníků honebních pozemků) jedná o jasný a srozumitelný projev vůle – prostřednictvím souhlasu zastupitelstva obce – stát se členem honebního společenstva. Tak tomu ovšem v projednávaném případě nebylo, neboť k návrhu na registraci Honebního společenstva Provodín byla doložena přihláška obce Provodín ze dne 17. 7. 2002 jednoznačně vycházející z dřívějšího souhlasu zastupitelstva obce se vstupem do Honebního společenstva Provodín – Puchavec, který se de facto i de iure vyčerpal ukončením řízení ve věci registrace tohoto společenstva (viz výše). Nelze proto akceptovat jakousi přenositelnost tohoto souhlasu zastupitelstva obce do nového řízení ve věci registrace Honebního společenstva Provodín tak, jak po tom volá stěžovatel. K souhlasu obce jako vlastníka honebních pozemků s členstvím v honebním společenstvu je třeba

souhlasu zastupitelstva obce a v tomto směru je třeba trvat, aby jeho vůle byla projevena zcela jednoznačně a adresně vůči konkrétnímu honebnímu společenstvu.

Pokud stěžovatel v této souvislosti namítá, že se jedná o stejné subjekty, u nichž došlo k pouhé změně názvu honebního společenstva během ustavující valné hromady, je třeba poznamenat, že se tato změna týkala názvu společenstevní honitby, nikoli názvu honebního společenstva, jak vyplývá ze zápisu z jednání ustavující valné hromady ze dne 2. 9. 2004, která se konala téhož dne v Provodíně v sále restaurace U Petra. Podle tohoto zápisu: „*předsedající (stěžovatel, pozn. Nejvyššího správního soudu) seznámil přítomné členy s textem návrhu stanov honebního společenstva, s návrhem na jeho název, s názvem společenstevní honitby, jakož i s využitím společenstevní honitby, tj. jejím pronajmutím Mysliveckému sdružení Provodín. Navrhl, že honební společenstvo ponese název Honební společenstvo Provodín a společenstevní honitba ponese název Společenstevní honitba Provodín. Vzhledem k připomínce Ing. K., zástupce Lesů a. s. ČR, že již existuje uznaná honitba Provodín, navrhl poté předsedající, aby jeho návrh na název společenstevní honitby Provodín byl doplněn pomlčkou a slovem Puchavec.*“

Je proto plně na místě lišit mezi Honebním společenstvím Provodín – Puchavec (navrhovaným k registraci dříve) a Honebním společenstvím Provodín (navrhovaným k registraci později) a nelze to bagatelizovat tím, že se jedná o pouhou změnu názvu. Ostatně i samotný zákon o myslivosti v § 19 odst. 3 stanoví elementární pravidla tvorby názvu honebního společenstva s tím, že tento je tvořen označením „honební společenstvo“ a jménem obce, případně městského obvodu nebo městské části, v jejímž území je většina honebních pozemků tvořících společenstevní honitbu. Název honebního společenstva je tedy reflexí konkrétního umístění honebních pozemků a již jen z tohoto důvodu by bylo možné dovozovat určitou distinkci mezi oběma výše zmíněnými honebními společenstvími navrhovanými k registraci, např. v rozsahu členství či vedení hranice honitby, na což ve svém rozhodnutí žalovaný též poukázal, aniž by přitom stěžovatel jakkoli prokázal opak.

Nejedná se tak o nějaký přepjatý formalismus, nýbrž o naplnění principu právní jistoty, který neoddělitelně patří ke znakům právního státu a mezi jeho základní hodnoty. S členstvím v honebním společenstvu jsou totiž spojena určitá práva i povinnosti související nejen s řádným chovem a ochranou zvěře (§ 3 odst. 2, § 8, § 9 a § 11 zákona o myslivosti), ale též s hospodařením honebního společenstva a jeho závazky, za které členové honebního společenstva ručí [§ 27 odst. 1 zákona o myslivosti a § 38 odst. 3 písm. f) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů].

S ohledem na vše výše uvedené je proto nutné trvat na jasném, srozumitelném a nezaměnitelném projevu vůle obce stát se členem konkrétního

honebního společenstva, což v daném případě – u Honebního společenstva Provodín – nebylo splněno. První z námitek stěžovatele je tedy nedůvodná.

Nedůvodná je i druhá námitka stěžovatele ohledně souvislosti honebních pozemků, která je do jisté míry spjata s námitkou první, neboť pozemky obce Provodín v důsledku výše uvedeného zpochybnění jejího členství v Honebním společenstvu Provodín nebylo možné započíst do celkové výměry a nebylo tudíž ani nutné jakkoli posuzovat část jejího pozemku parc. č. 846/1.

Celková výměra navrhované Společenstevní honitby Provodín – Puchavec po odečtení honebních pozemků obce Provodín (135 ha) významně klesla, nicméně orgán státní správy myslivosti, jakož i žalovaný odvolací orgán, přesto zkoumal, zda by bylo možné uvedenou honitbu uznat a dospěl k závěru, že nikoli. Žalovaný přitom ve svém rozhodnutí podrobně popsal, že souvislost honitby je přerušena v k. ú. Provodín pruhem mezi východní a západní částí honitby, napravo od státní silnice Provodín – Srní směrem k severní části hranice honitby cizími pozemky, které konkrétně vymezil (jednotlivými parc. č.) s tím, že na ně navazují pozemky nalevo od uvedené silnice ve vlastnictví Provodínské písky a. s., jež jsou pozemky nehonebními; dále navazuje jižní část honitby, která je zastavěným územím obce, tj. pozemky nehonebními. Dle žalovaného tak daný pruh honitbu na severní části rozděluje na dvě části a na jižní straně končí u intravilánu obce Provodín, kde navazuje na nehonební pozemky Provodínské písky a. s. a není zde návaznost jiných honebních pozemků ve vlastnictví členů Honebního společenstva Provodín. I přes uvedené přerušení souvislosti honitby pruhem mezi východní a západní částí se však žalovaný zabýval tím, zda je uznání honitby možné, nicméně dospěl k závěru, že tomu tak není. Po odečtení honebních pozemků ve východní části (90 ha) totiž z celkové výměry honitby zůstalo pouze 493 ha, z čehož vyplývá, že ani jedna z jejich částí nesplňuje základní podmínku v podobě souvislosti honebních pozemků, jejichž výměra v součtu dosahuje minimálně 500 ha.

Stěžovatel k tomu v žalobě pouze poukázal na účelovost rozdělení honitby na východní a západní část s tím, že pruh pozemků, které honitbu takto rozděluje, nikdy neměly a nemají vliv na souvislost navrhované honitby, což již uváděl i v předcházejících řízeních a vyplývá to z mapového nákresu. Žádná konkrétní skutková či právní tvrzení, jimiž by byly zpochybněny či vyvráceny shora uvedené závěry žalovaného, však nepřednesl a rovněž jeho odkazy na předcházející řízení a mapové zákresy byly zcela nekonkrétní. Proto lze dle názoru Nejvyššího správního soudu souhlasit s krajským soudem, že v důsledku absence relevantního žalobního bodu nebylo možné předmětnou námitku věcně posoudit.

Obdobně v kasační stížnosti stěžovatel žádná relevantní tvrzení v tomto směru nepředestřel a vyhodnocení své žalobní námítky ze strany krajského soudu nijak konkrétně nerozporoval, pouze velmi neurčitě odkázal na to, že doložil

veškeré potřebné doklady a dodržel zákonné podmínky, co se týče rozlohy honitby a souvislosti jednotlivých honebních pozemků.

V této souvislosti proto považuje Nejvyšší správní soud za vhodné alespoň v obecné rovině připomenout dispoziční zásadu ovládající správní soudnictví, jež nachází svůj odraz mj. v ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., dle kterého je v žalobě nutné označení důvodů, pro něž předmětné rozhodnutí žalobce napadá – tzv. žalobních bodů. Tyto musí žalobce naplnit konkrétním a jedinečným obsahem specifikujícím jak skutkové, tak právní důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Žalobce je tedy povinen vylicit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz. Naznačené obsahové vymezení žalobního bodu bylo dále rozebráno a blíže specifikováno v nedávném rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, www.nssoud.cz, dle kterého: *„náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymežit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum“*.

Je tedy nutné trvat na řádném vymezení skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat. Stěžovatel však v žalobě své tvrzení ohledně souvislosti honebních pozemků nijak skutkově a právně nevymezil, a proto se krajský soud tímto tvrzením nemohl zabývat a poskytnout stěžovateli soudní ochranu. Té je třeba se domáhat zákonem stanoveným způsobem (čl. 36 Listiny základních práv a svobod) a odmítne-li se soud zabývat podáním či jeho částí, která evidentně nesplňuje náležitosti stanovené pro žalobu, nelze takový postup soudu vytknout jako odepření spravedlnosti (*denegatio iustitiae*); srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 20. 2. 1995, sp. zn. IV. ÚS 145/94, publikovaný pod č. 11 Sb. n. u. US, sv. 3, str. 57, dostupný též z <http://nalus.usoud.cz>.

Pokud jde o další námitky uplatněné v kasační stížnosti, k nim Nejvyšší správní soud pouze pro úplnost dodává, že tyto považoval za bezpředmětné, neboť se týkaly rozhodnutí v jiné věci, a sice Honebního společenstva Jestřebí - Zahradky a Společenstevní honitby Karasy, jež nebyla předmětem tohoto soudního přezkumu.

S ohledem na vše výše uvedené byla kasační stížnost shledána nedůvodnou a Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud tedy rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu